

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CV.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

pesunt & turbantur, ut interim in aliam cogitationem se non extendant; sed illuc tendit impetus cogitationis, ubi sentitur vis doloris. Sed in hac vitâ nullus adeo malus est, ut penitus secludatur à cogitatione DEI, quia nec perdit appetitum beatitudinis, & quendam boni amorem, quem naturaliter habet rationalis creatura. Illas autem exteriores & profundissimas tenebras reprobos perpeffuros post iudicium, dicit Augustinus, opponens de illo divite, qui in inferno positus, elevans oculos, vidit Abraam & in sinu ejus Lazarum, cujus comparatione coactus est, profiteri mala sua, usque adeo, ut & fratres ab his, roget premoneri. Quod ante iudicium factum legitur, sed post iudicium in profundioribus tenebris erunt impii, ubi nullam DEI lucem videbunt, cui confiteantur. Vides, tenebras exteriores Magistro, utrumque tenebrarum genus, corporalium & spiritualium complecti, & tenebras spirituales exponi partim per odii & voluntatis malignitatem, quâ impios hujus vitæ superaturi sint, partim per oblivionem DEI, à tormentorum atrocitate effectam; quæ certè actualia sunt peccata. Quamquam, utrum pœnarum magnitudine ita turbari queant, ut nulla in eis amplius sit cogitatio de DEO, suo loco datâ operâ disputabimus. Neque deserunt præceptorem, Lombardum, discipuli. Eust. Bonaventura, in damnatis tenebras spirituales fore quoad actum cognoscendi & memorandi: Albertus Magnus, extra DEUM futuros damnatos; quia in nullo consentient ei, sed quoad dominium tamen non possunt effugere ipsum; & odio habituros DEUM, propugnat: Henricus verò Gorichem magistri vestigiis pressè insistit: *Queritur, cur mali dicuntur esse in tenebris exterioribus? respondetur, quod hoc primò dicitur, quod penitus erunt à visione exclusi, tum propter malitiam voluntatis, tum propter oblivionem, quam in eis causabit gravitas tormentorum. Ante iudicium tamen non tam profundas pœnas patientur, sicut post iudicium.*

CIV. Argumenta cœtera, quæ §. LVI. & seqq. subjecta sunt, contra impugnationes quascunque firmiter munita esse arbitramur, ut non opus sit, otiosam eorundem repetitionem hic instituire. Expectamus potius, quibus machinis hæc propugnacula concussuri sint, quorum animo contraria sedet sententia.

CV. Cum igitur hætenus solido fundamento sententiam, damnatos peccare agentem, superstruxerimus, id unum restat, ut diversæ à nobis opinionis fulcris nervos incidamus, & quâ parte illa

Horatius
victoriam
CVI.
entia
nis
fulcrum
cari
rimo
pauca
Divina
non
do
si
competit
Id
ira
renti
tudine
vimus
omni
que
cur
peccatu
actu
nani
egimus
Iurem
Etum
tur
quem
baptis
Christi
rum
mnatoru
riaci
tuzur

illa vacillent, quæ sub veri specie fallant, ad indubitam veritatem victoriam conciliandam, demonstramus.

CVI. Ad primum igitur argumentum respondemus, I. Sapientie liber Apocryphus, neque in quaestionibus fidei aut religionis ulla ejus est auctoritas, nisi sanctorum librorum testimonio fulciatur. II. Pœnitentia duplex est, vera, quæ est agnitio peccati & timor judicii Divini, ortus ex ipsius peccati sceleritate, quod pœnitens idè detestatur, quia in se turpe est, & quia voluntati Divinæ congruit, ne peccemus; & talis pœnitentia in damnatos non cadit: vel spuria, quæ est detestatio peccati, orta tantummodo ex suppliciorum gravitate, conjuncta cum proposito peccandi, si tolleretur ab eo pœna; & hæc pœnitentia damnatis quidem competit, sed reipsâ peccatum est, voluntati quippe DEI adversa. Id quod III. agnoscit ipse Bonaventura, cum ad hoc argumentum ita respondet: *Ad illud, quod objicitur in contrarium, quod habent pœnitentiam, dicendum, quod verum est. Sed illa pœnitentia est stimulus pœnitentis, non correctio voluntatis.* (Ex Augustino, quem supra allegavimus, §. IV.) *Unde si daretur libertas peccandi omnino, ut separaretur omnino impunitas, dico, quod peccarent. Sed si deberent ita puniri, pro aliis, quæ facerent, sicut pro his, quæ fecerunt, nunquam vellent peccare.* Fallitur autem Bonaventura, cum existimat, salvari hac responsione peccatum damnatorum habituale, excludi autem actuale: nam actu pœnitere pœnitentiâ spuriam & DEI voluntati refragante, est actu peccare; ut taceam aliis etiam peccatis actualibus contaminari infernales cives, de quibus subinde in præsentis tractatione agimus. IV. Pœnitentia medium est impetrandi gratiam & salutem, ad hanc unicè vitam, ex liberrimâ DEI dispositione, adstrictum: in alterâ vitâ ex parte damnatorum gratiæ janua clauditur, neque pœnitentia, si vel maximè vera esset, DEO placeret: quemadmodum bene non ageret, ex beatis, qui in alterâ vitâ vel baptizari cuperet, vel credere, remissa sibi esse, propter meritum Christi, quibus tamen obnoxius non est, peccata, quorum mediocrum effectus ad hanc unicè spectant vitam. V. Pœnitentia damnatorum de commissis in præsentis vitâ criminibus, cum pertinaci peccandi voluntate in futurum, consistere potest. Contemuntur enim & agnoscunt stulticiam suam, quod præteritis hujus